

*Steeds meer
komt in allerlei
verbanden seksueel
grensoverschrijdend
gedrag openbaar.*

Onze reinheid bewaren

Het lijkt wel het topje van de ijsberg. Steeds meer komt het openbaar: grensoverschrijdend gedrag. Het komt voor binnen de wereld van de media, de sport, de politiek én de kerk.

v. A.

Laten we niet gering achten wat grensoverschrijdend gedrag voor slachtoffers betekent. Maar ook voor de omgeving van de daders, en voor de daders zelf, bij de puinhoop van hun leven: 'Ik schaam me kapot'.

We beseffen goed dat we binnen de kerk niet voor niets sinds januari 2021 een 'landelijk meldpunt seksueel misbruik reformatorische kerken' (tel. 06-10815664) hebben. Dat blijkt helaas noodzakelijk! We kijken dus niet meewarig in farizees schijnheiligheid rond. Want voor iedereen liggen hier duidelijke lessen, voor jongeren en ouderen, ouders en onderwijsgeevenden, ambts- en gezagsdragers. Om wakend en biddend toe te zien op onze woorden en ons voorbeeld. Want daaruit blijkt ons hart! We hebben zo nodig 'de voorzichtigheid van de slangen en de oprechtheid van de duiven', zoals de Zaligmaker ons voorhoudt.

We leven in een tijd dat een geëmancipeerd modern mens 'zich niet laat gezegen door de oude ballast van de kerk van

vroeger. Deze betuttelende preutsheid hebben we achter ons gelaten. Als mondig mens heb ik mijn gevoelens en verlangens en die zijn voor mij de norm. En Nederland wil gidslaan zijn in deze ontwikkelingen! De kerk zingt echter in Psalm 148 vers 2: 'Die u een perk, niet t' overtreên, gesteld heeft door alle eeuwen heen'. In de kerk horen we elke rustdag wat Gods wil en wet is, ons ten goede. Daarbij hoort ook: 'Gij zult niet echtbreken'. Door de eeuwen heen heeft de kerk het onderwijs over dit gebod laten horen, om 'kuis en ingetogen te leven, hetzij in de heilige huwelijke staat of daarbuiten'. Met de dreigende zijde, 'dat alle onkuisheid van God vervloekt is (HC Zondag 41): De Schrift wekt dringend op tot zuiverheid en waarschuwt ons zo eerlijk voor overtreding: 'Hoe zou ik over zulks u vergeven? Uw kinderen verlaten Mij, en zweren bij hen die geen God zijn; als ik hen verzadigd heb, zo bedrijven zij overspel en verzamelen bij hopen in het hoerenhuis. Als welgevoederde hengsten zijn zij vroeg op; zij hunkeren een iegelijk naar zijns naasten huisvrouw' (Jer. 5: 7 en 8).

**Uit: prof. dr. A. Baars,
"Gewogen woorden, de Grote
Catechismus van Westminster"
(blz. 158), Apeldoorn, 2014.**

Vraag 138: Welke plichten worden geëist in het zevende gebod?

Antwoord: De plichten die in het zevende gebod worden geëist zijn dat wij in ons lichaam, geest, verlangens¹, woorden² en gedrag³ onze eigen reinheid en die van anderen bewaren.⁴ Dit houdt in dat we over onze ogen en al onze zintuigen waken⁵, matig zijn⁶, eerbaar gezelschap zoeken⁷ en ons fatsoenlijk en eerbaar kleden.⁸ Degenen die de gave van onthouding niet hebben, wijst dit gebod de weg van het aangaan van een huwelijk⁹, met liefde¹⁰ en gemeenschap¹¹ tussen beide echtgenoten. Daarnaast wijst dit gebod ons op onze plicht om ijverig te zijn in de staat waartoe we geroepen zijn¹², alle aanleiding tot onreinheid te vermijden en de verleiding daartoe te weerstaan.¹³

1. 1 Thess. 4:4;	7. Spr. 2:16-20.
Job. 31:1; 1 Kor. 7:34.	8. 1 Tim. 2:9.
2. Kol. 4:6.	9. 1 Kor. 7:2,9.
3. 1 Petr. 3:2.	10. Spr. 5:19-20.
4. 1 Kor. 7:2,35-36.	11. 1 Petr. 3:7.
5. Job 31:1.	12. Spr. 31:11,27-28.
6. Hand. 24:24-25.	13. Spr. 5:8;
	Gen. 39:8-10.

Lees het nog eens goed! Kom, mijn vrienden, beste mannen en jongens, zeg nu zelf, dit beeld van de profeet kan toch niet de bedoeling zijn van onze Schepper, niet de bedoeling van de gave van ons man-zijn? Het beeld uit Jeremia 5 heeft iets dierlijks, of het nu achter het beeldscherm gebeurt, of op straat, als we het andere geslacht naroeppen en schaamteloze opmerkingen maken. Met de mentaliteit van: dit durven wij wel!

De grens gepasseerd

Maar ja, nu opeens al dit nieuws over grensoverschrijdend gedrag. Dat willen we toch ook weer niet. Hier passeren we een grens. De dringende vraag is: 'welke grens passeren we? En wánnere gaan we over die grens? Gaat het om de subjectieve grens van: 'Ik vind dat dit moet kunnen, of ik vind dat het niet moet kunnen? Gaat het om de grens van de liberale tijdgeest? Het Goddelijke gebod van de reinheid vormt ons geweten tijdloos. 'Het zevende gebod eist dat we in ons hart, in ons spreken en gedrag, onze eigen reinheid en die

van onze naaste bewaren', zo vat de kleine Catechismus van Westminster dit gebod al eeuwenlang kernachtig samen (vraag 71). De Westminster trok die grens in 1648. Hij werd al veel eerder getrokken, rond 1500 vóór Christus, bij de Sinaï. Hij werd al getrokken in het paradijs. Daar zijn de grenzen duidelijk aangegeven, daar zijn woorden gesproken die ons van jongs af aan inscherpen en voorleven. Het wezenlijke verschil tussen Genesis 2: 25 en Genesis 3: 7. Schaamtegevoel heeft alles met onze verbroken verhouding met onze Schepper te maken. Deze dingen moeten we elkaar voorhouden en voorleven. Dat is niet achterlijk, maar heilzaam en zegenrijk! Als het op dit punt ooit noodzakelijk is dat de kerk spreekt, dan is het nú. Wanneer de kerk die grens niet in haar onderwijs trekt, verdrinken we in de morele chaos.

Gods wil en wet

In de zestiende eeuw was er politiek en sociaal een chaos in ons land. Iedereen deed wat goed was in eigen ogen. Er was niet eens een fatsoenlijke burgerlijke stand. Die tijd hoeven we echt niet te idealiseren. Maar toen heeft de kerk van de Reformatie het wel als haar taak gezien om het (kerk)volk te onderwijzen over wat Gods wil en wet is. De kerk heeft voor elk huwelijk dat binnen de kerk bevestigd werd, een document opgesteld, het huwelijksformulier. In deze beknopte, Bijbelse huwelijksethiek staat wat elke (on)gehuwde moet weten over wat Gods Woord zegt over de verhouding man/vrouw.

Welke plaats heeft deze huwelijksethiek nu in ons kerkelijk onderwijs, in de gewetensvorming en onze opvoeding? Wee, als de kerk haar onderwijzende plicht hier verzaakt! Dan is ze medeplichtig aan de huidige verwording. Van de overheid en van de samenleving hebben we geen steun (meer) te verwachten. Maar onze hulp is in de Naam des Heeren, Die door middel van Zijn heilzame geboden ons 'een perk gesteld heeft door de eeuwen heen'. Dat is de weg terug, de weg van de bekering, voor hart en huis. Laten we daar beginnen! Dat is heilzaam voor land en volk, samenleving en kerk.

We kunnen in deze tijd niet genoeg samen zingen: 'Waar liefde woont, gebiedt de Heere de zegen: daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen...' Deze gezinspraktijk heeft onze jonge generatie dringend nodig, om in woord en voorbeeld Gods wijze bedoelingen te zien en te ervaren. Van jongs af aan.